

TRINH NỮ TỬ ĐẠO TRIỀU TIÊN

... Một sự kiện lạ lùng trong những trang sử đẫm máu của Giáo Hội Công Giáo Triều Tiên, đó là gia phả của những dòng họ tử vì đạo. Giống như khi nói: dòng vua, dòng quý tộc, dòng lính tráng, dòng đời thợ thuyền hoặc dòng máu nghệ sĩ .. Tại Triều Tiên, vào thế kỷ XIX, thế kỷ mà Giáo Hội Công Giáo Đại Hàn bị bách hại dữ dội nhất, có những gia đình gồm cha, mẹ, anh, chị, em bị giết vì đạo. Tiếp đến đời con, rồi sang đời cháu, đời cháu vẫn có người can đảm đổ máu đào làm chứng cho Đức Tin của Cha Ông truyền lại. Thật kiêu hùng, thật cảm động! **Câu chuyện tử vì đạo của Cô Êlisabét Thanh-Trúc, trinh nữ Công Giáo Triều Tiên, chỉ là thí dụ điển hình.**

Cô Thanh-Trúc có thân phụ là anh hùng tử vì đạo cùng lúc với anh cả. Trong khi đó cô và em trai cũng bị bắt với thân mẫu. Nhưng rồi nhà vua khoan hồng thả ba mẹ con ra, và bù lại, nhà vua tịch thu tất cả gia sản. Từ đó gia đình cô sống dựa ở nhờ nơi gia đình của những người bà con, tuy ngoại giáo nhưng có lòng tốt. Đó là những năm khốn cùng của gia đình cô vì ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Cô Thanh-Trúc phải xoay xở làm đủ thứ nghề để kiếm chút tiền phụ giúp mẹ, nuôi sống cả gia đình.

Cô Thanh-Trúc có một tâm hồn trong sạch lạ thường. Những người có dịp tiếp xúc hoặc quen biết cô đều làm chứng: cô không bao giờ nhìn mặt bất cứ người đàn ông nào, kể cả những người bà con. Ngay từ thuở nhỏ, cô đã thề hứa giữ mình trinh khiết trọn đời. Trong thời gian đạo Công Giáo bị bách hại, cô thường quy tụ các tín hữu cùng những người tân tòng và dạy giáo lý cho họ. Đức Giám Mục giáo phận rất hài lòng về cô và tin tưởng nơi tài năng giảng dạy giáo lý của cô. Cũng trong thời gian này cô Thanh-Trúc dọn mình lãnh triều thiên tử vì đạo.

Ngày 19-7-1839, cô bị bắt cùng với mẹ và em trai. Cô thường bị tra hỏi rất lâu. Sử liệu ghi lại cuộc thẩm vấn cô như sau. Quan hỏi:

- Chồng cô đâu?

Cô trả lời:

- Tôi không có chồng!

Quan hỏi tại sao, cô giải thích:

- Lý do dễ hiểu là không người đàn ông nào lại dại dột đi cưới một cô gái nghèo mạt rệp như tôi!

Nghe cô trả lời, quan tức giận truyền đánh đòn rồi đuổi cô về ngục. Sau đó cô bị công an gọi ra thẩm vấn.

Họ hỏi có phải cô theo đạo của vị Thầy ở trên Trời không, cô trả lời phải. Họ lại hỏi ai dạy cô các giáo lý này. Cô nói là mẹ dạy từ lúc cô còn nhỏ tuổi. Sau cùng họ bảo cô chỉ cần nói một lời chối đạo là tức khắc cô được tự do và khỏi chết. Cô Êlisabét Thanh-Trúc liền cương quyết trả lời:

- Nếu để được sống mà phải chối THIÊN CHÚA và bỏ Đạo thì tôi không chối cũng không bỏ. Tôi bằng lòng chịu chết.

Từ đó cô bị đánh đập tàn nhẫn. Cứ mỗi lần hỏi cung là một lần cô bị đánh đập. Tuy nhiên, gương mặt cô lúc nào cũng biểu lộ nét bình an nhẫn nhục. Cô thường nói với những tù nhân Công Giáo khác:

- Nhờ ơn Chúa và sự trợ giúp đặc biệt của Đức Mẹ MARIA nên tôi mới có đủ sức lãnh chịu tất cả những roi đòn tra tấn. Cùng lúc, tôi dâng lời cảm tạ THIÊN CHÚA, vì nhờ đau khổ này mà tôi hiểu được phần nào những đau khổ vô biên Đức Chúa GIÊSU KITÔ đã phải chịu để chuộc tội chúng ta. Do đó tôi sẵn sàng và sung sướng chịu đau khổ.

Suốt trong thời gian bị giam cầm, cô Êlisabét Thanh-Trúc không ngừng an ủi khuyến khích những bạn Công Giáo đồng tù hãy can đảm chịu đau khổ vì Chúa. Phần cô, để có đủ sức chiến đấu đến cùng, cô thường dành rất nhiều giờ để cầu nguyện và suy gẫm. Cô cũng bí mật liên lạc với Tòa Giám Mục để xin gửi tiền và thức ăn trợ giúp các tín hữu Công Giáo đang bị giam cầm.

Ngày 29-12-1839, cô Êlisabét Thanh-Trúc bị đưa ra pháp trường cùng với một nhóm tín hữu Công Giáo Triều Tiên khác. Khi từ biệt những tín hữu còn ở lại, cô nói:

- Hãy cầu nguyện đặc biệt cho những người nghèo và những người đang phải buồn sầu.

Nói rồi cô sung sướng ra đi, hớn hở như người con được trở về Nhà Cha trên Trời, gặp lại cha mẹ và anh em đã đi trước cô trên con đường tử vì đạo. Năm ấy Cô Êlisabét Thanh-Trúc hưởng dương 44 tuổi.

Cái chết vì Đức Tin Công Giáo của các anh chị em tín hữu giáo dân Triều Tiên vào ngày 29-12-1839 khiến người ta nhớ lại cái chết trước đó gần 7 thế kỷ, cũng đúng vào ngày này, của vị Giáo Chủ Giáo Hội Công Giáo Anh Quốc. Đó là **Đức Cha Thomas Becket (1118-1170), Tổng Giám Mục Canterbury.**

Trước khi đưa cổ cho lý hình chém, vị Giám Mục chiến sĩ Đức Tin nói:
- Tôi sẵn sàng chết vì Đức Chúa GIÊSU KITÔ và vì Giáo Hội của Ngài!

Dẫu cho địa vị có khác nhau, một bên là Giáo Chủ một bên là giáo dân, nhưng cả hai đều làm chứng cho cùng Tình Yêu duy nhất, dâng lên Đức Chúa GIÊSU KITÔ và Giáo Hội Ngài.

... ”Thưa anh em, khi tôi đến với anh em, tôi đã không dùng lời lẽ hùng hồn hoặc triết lý cao siêu mà loan báo mầu nhiệm của THIÊN CHÚA. Vì hồi còn ở giữa anh em, tôi đã không muốn biết đến chuyện gì khác ngoài Đức Chúa GIÊSU KITÔ, mà là Đức Chúa GIÊSU KITÔ chịu đóng đinh vào thập giá. Vì thế, khi đến với anh em, tôi thấy mình yếu kém, sợ sệt và run rẩy. Tôi nói, tôi giảng mà chẳng có dùng lời lẽ khôn khéo hấp dẫn, nhưng chỉ dựa vào bằng chứng xác thực của Thần Khí và quyền năng THIÊN CHÚA. Có vậy, đức tin của anh em mới không dựa vào lẽ khôn ngoan người phàm, nhưng dựa vào quyền năng THIÊN CHÚA” (1 Côrintô 2.1-5).

(“I LXXIX MARTIRI COREANI”, Adriano Launay, Milano 1925, trang 130-144)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt